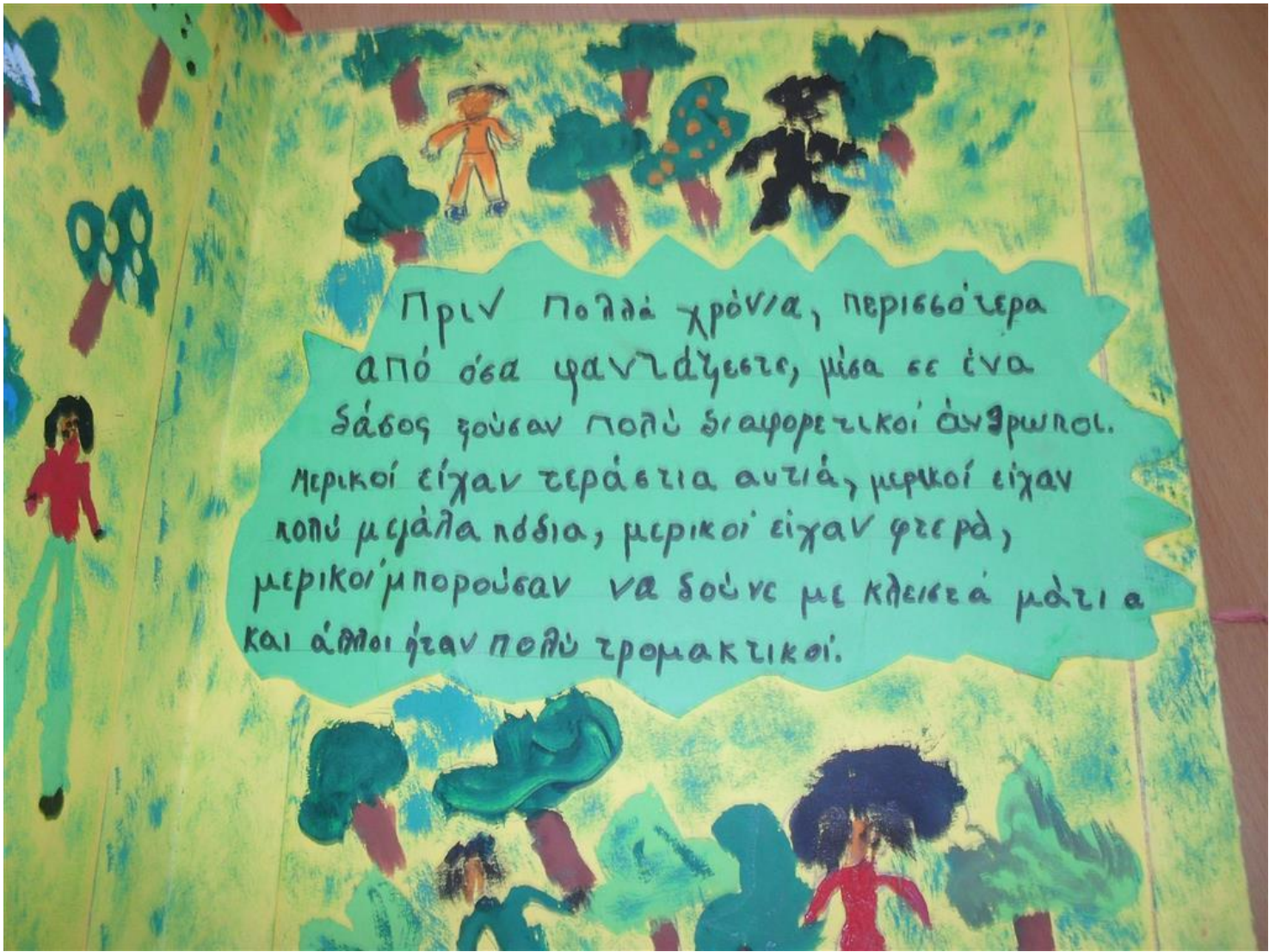

Οι
άνθρωποι
της
φωτιάς

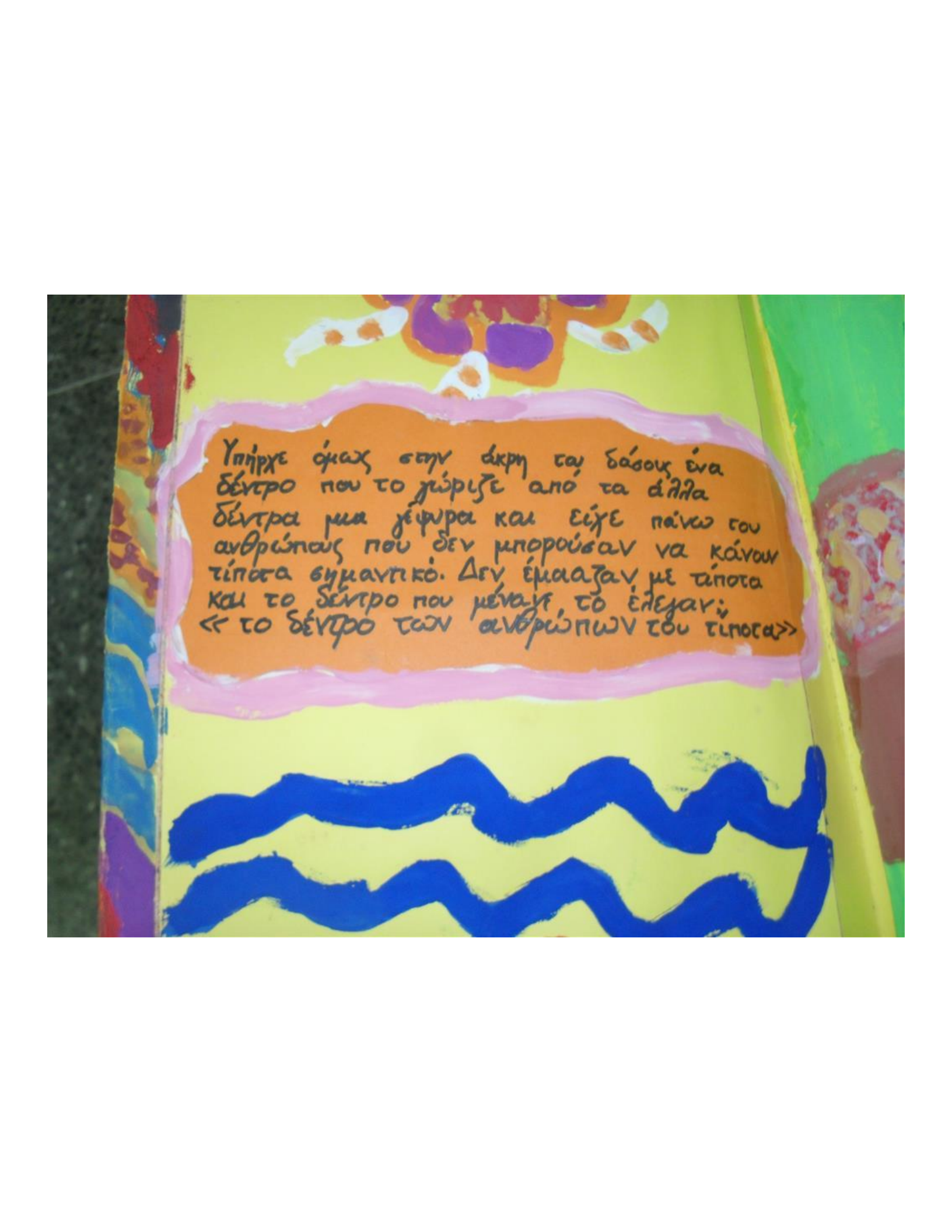
Πριν πολλά χρόνια, περισσότερο
από όσα φανταζόμαστε, μέσα σε ένα
δάσος ζούσαν πολύ διαφορετικοί άνθρωποι.
Μερικοί είχαν τεράστια αυτιά, μερικοί είχαν
κοχύ μεγάλα πόδια, μερικοί είχαν φτερά,
μερικοί μπορούσαν να δουν με κλειστά μάτια
και άλλοι ήταν πολύ τρομακτικοί.

Οι πολύ διαφορετικοί άνθρωποι των δέντρων
ζούσαν μαζί ομάδες στα δέντρα του δάσους. Έτσι
υπήρχαν τα δέντρα των ανθρώπων με τα μεγάλα πόδια,
τα δέντρα των ανθρώπων με τα μεγάλα αυτιά, τα δέντρα
των ανθρώπων με τα κλειστά μισιά, τα δέντρα των
αυτών με τα μεγάλα φτερά και τα δέντρα των ερμηνευτικών
αυτών.

Οι πολύ διαφορετικοί άνθρωποι των
δέντρων ζούσαν καλά μεταξύ τους. Ο
καθένας έκανε κάτι για τον άλλον. Οι άνθρω-
ποι με τα κλειστά μάτια φαντάζονταν πού
υπάρχει τροφή, οι άνθρωποι με τα μεγάλα
πόδια έκαναν τεράστια βήματα και έφεραν
στο δάσος ότι χρειαζόνταν, οι άνθρωποι με
τα μεγάλα αυτιά άκουζαν πότε θα έρθει
καταιγίδα για να μαζέψουν τα πράγματά τους,
οι άνθρωποι με τα φτερά έφεραν στο δάσος
πράγματα που ήταν πολύ ψηλά και οι τρο-
μακτικοί άνθρωποι τρόμαζαν τους εχθρούς
που έρχονταν να καταστρέψουν το δάσος.
Όλοι δηλαδή οι άνθρωποι του δάσους που
ζούσαν στα δέντρα συνεργάζονταν μεταξύ τους.

Υπήρχε όμως στην άκρη του δάσους ένα
δέντρο που το χώριζε από τα άλλα
δέντρα μια γέφυρα και είχε πάνω του
ανθρώπους που δεν μπορούσαν να κάνουν
τίποτα σημαντικό. Δεν έμαζαν με τίποτα
και το δέντρο που μέναγε το έλεγαν:
«το δέντρο των ανθρώπων του τίποτα»

Οι άνθρωποι των «δέντρων του τίποτα» έκαναν συνέπεια
Ζημιές εκόνταφταν και έπεφταν, πετούναν εκουπίδια πείρασαν τα
άλλα δέντρα του δάσους έπαιρναν το φαγητό των άλλων
ανθρώπων Κάποια φορά μάλιστα έκοφον κάποια δέντρα
και έμειναν μερικά άνθρωποι χωρίς σπίτι.

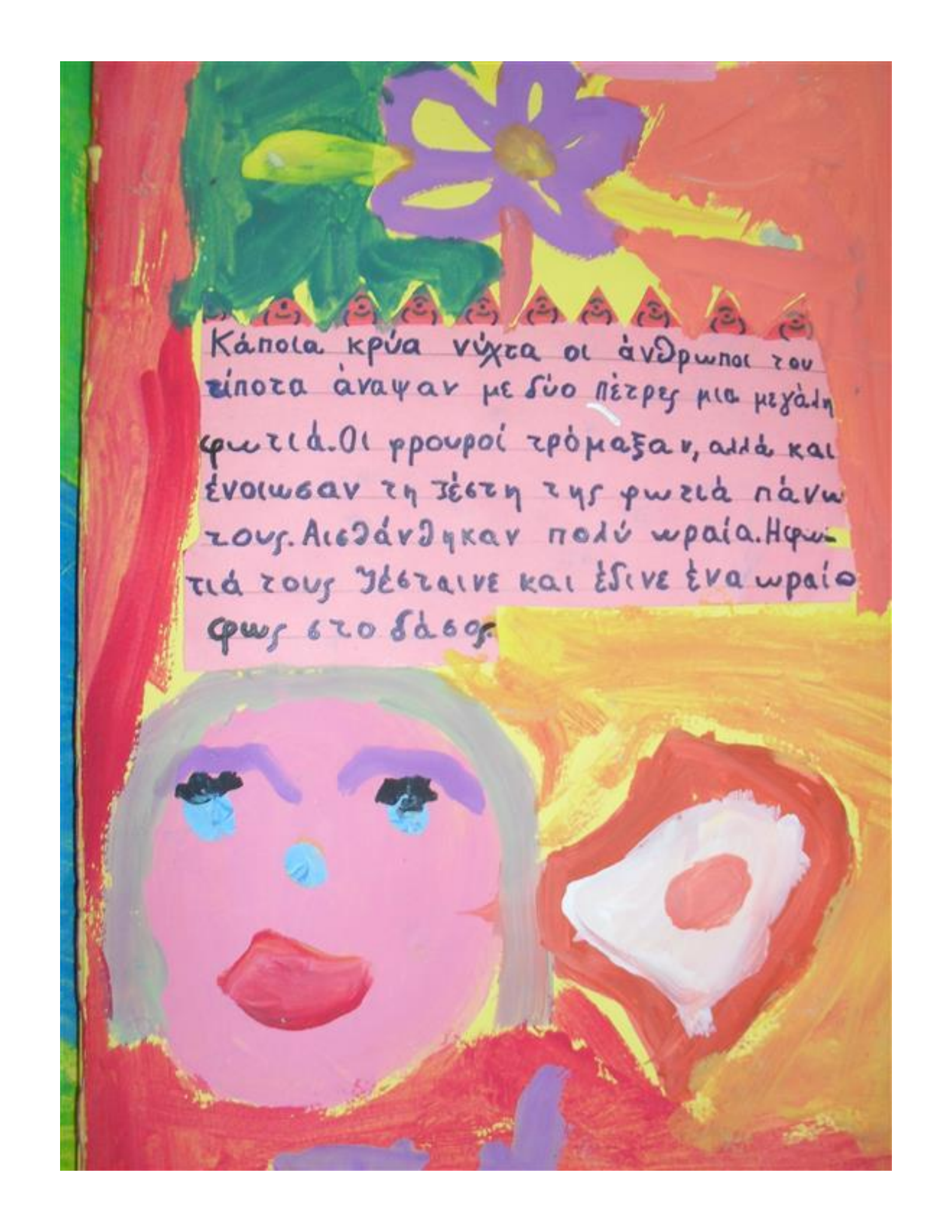

Οι άλλοι άνθρωποι θυμωμένοι έχτισαν αμέσως ένα τοίχο μέσα στο κατεστραμένο δάσος για να προστατευτούν από τους «ανθρώπους του τίποτα». Μάταιος όμως ο κόπος γιατί «οι άνθρωποι του τίποτα» αμέσως σκέφτηκαν σχέδια για να σπάσουν τον τοίχο. Δεν χρειάστηκε βέβαια να κάνουν απολύτως τίποτα, γιατί από μια μεγάλη καταχνίδα ο τοίχος έπεσε μόνος του.

Μετά, οι άλλοι άνθρωποι του δάσους
έσπασαν τη γέφυρα που τους χώριζε με
«τους ανθρώπους του τίποτα» και για μεγα-
λύτερη ασφάλεια έβαλαν φρουρούς να
φυλάνε το πέρασμα. Έτσι χωρίστηκε το
δάσος σε δύο μέρη.

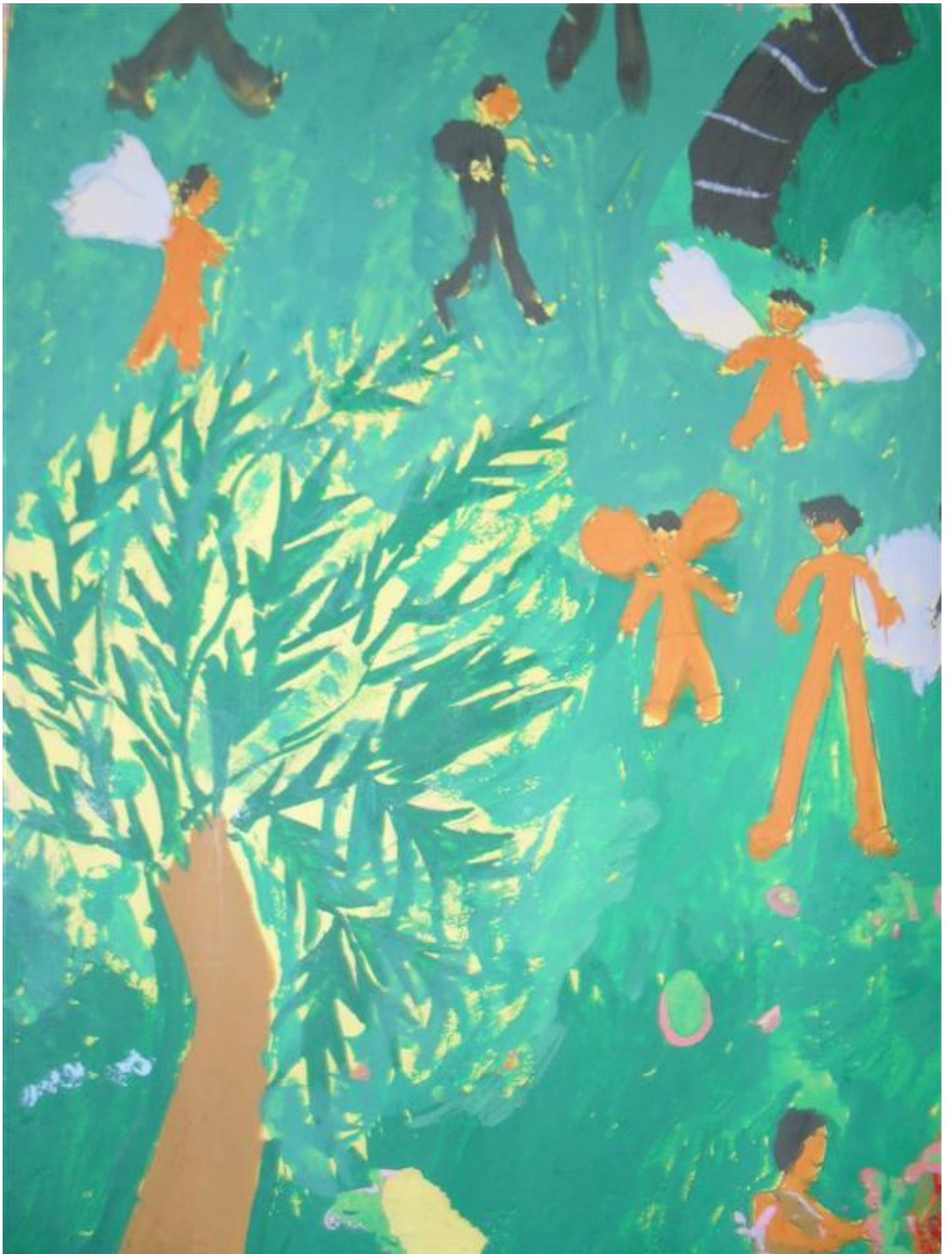

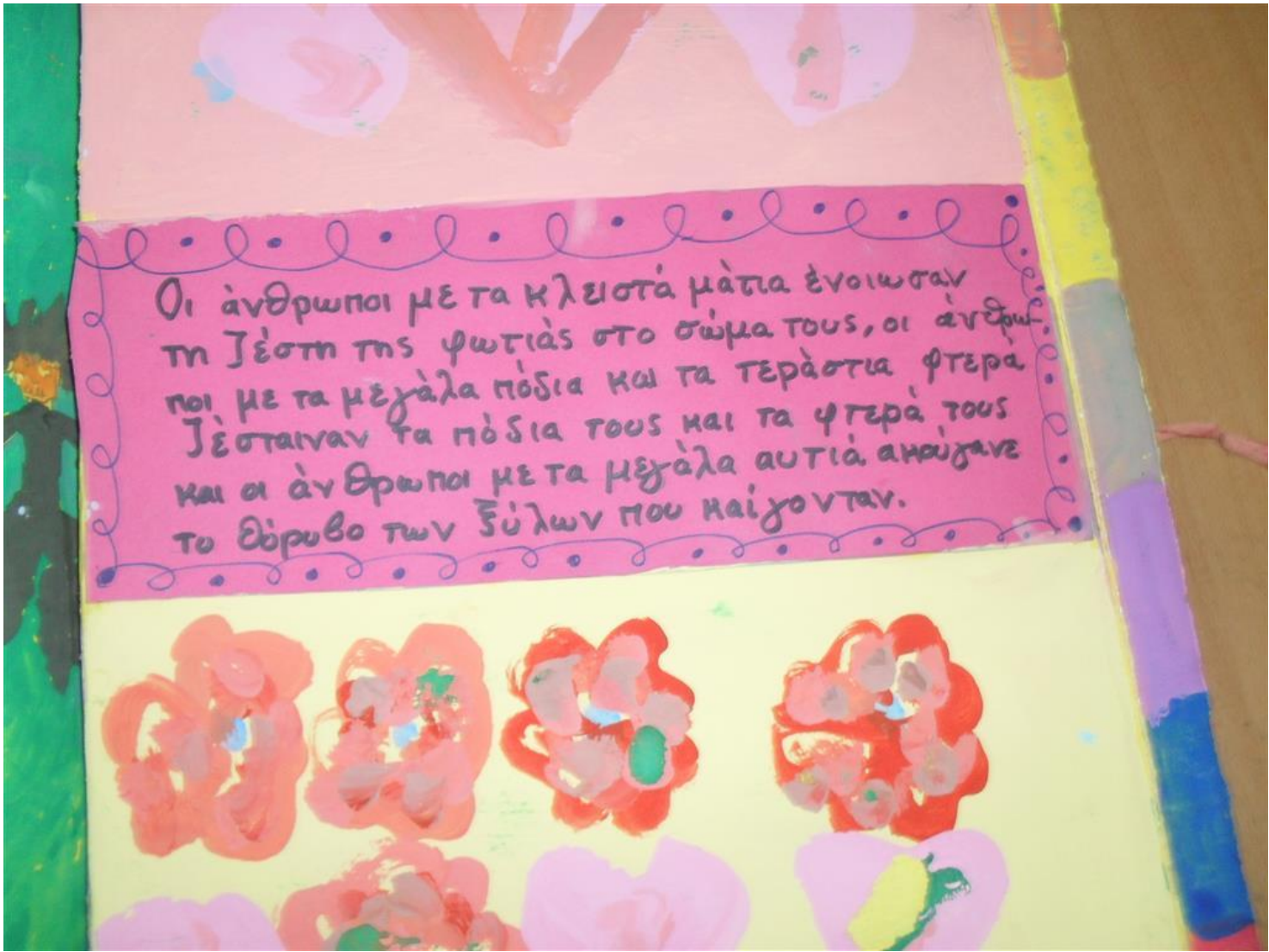
Κάποια κρύα νύχτα οι άνθρωποι του
είποτα άναψαν με δύο πέτρες μια μεγάλη
φωτιά. Οι φρουροί τρόμαξαν, αλλά και
ένοιωσαν τη ζέση της φωτιά πάνω
τους. Αισθάνθηκαν πολύ ωραία. Η φω-
τιά τους ζέεται και έδινε ένα ωραίο
φως στο δάσος.

Σε λίγο οι άνθρωποι του δάσους πήγαν στη
μέρια της σπασμένης γέφυρας για να δουν τη
φωτιά που έκαίγε ήταν για όλους ναζί ωραίο και
πολύ περίεργο.

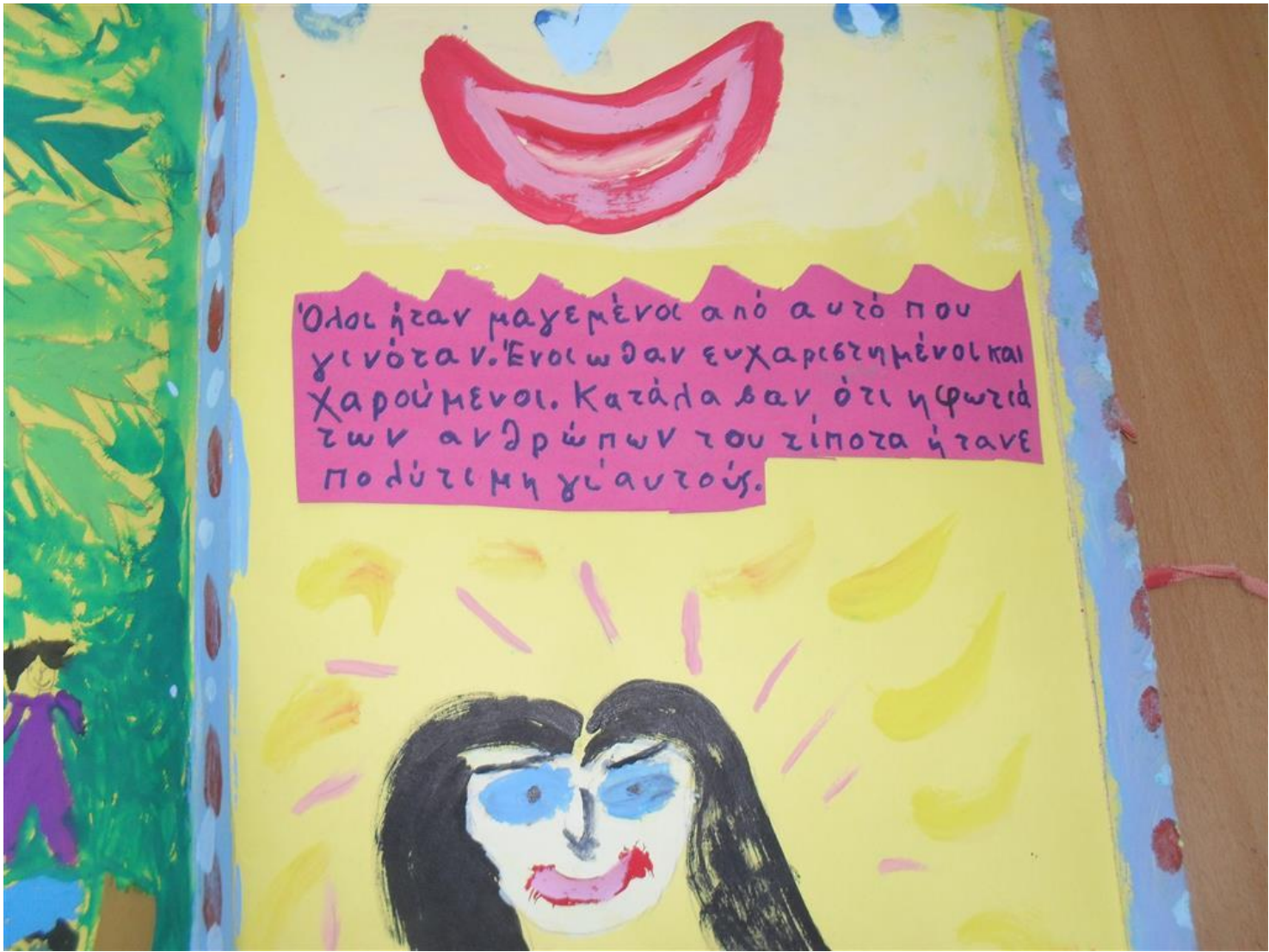

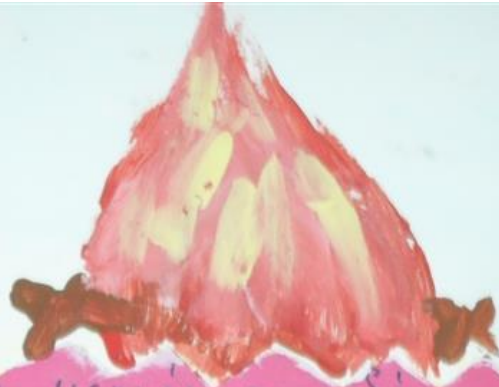
Οι άνθρωποι με τα κλειστά μάτια ένοιωσαν
τη ζέση της φωτιάς στο σώμα τους, οι άνθρω-
ποι με τα μεγάλα πόδια και τα τεράστια φτερά
ζέσταιναν τα πόδια τους και τα φτερά τους
και οι άνθρωποι με τα μεγάλα αυτιά ακούγανε
το θόρυβο των φύλων που καίγονταν.

Όλοι ήταν μαγεμένοι από αυτό που
γινόταν. Ένοιωθαν ευχαριστημένοι και
χαρούμενοι. Κατάλαβαν ότι η φωτιά
των ανθρώπων του ζιμπού ήταν
πολύτιμη γι' αυτούς.

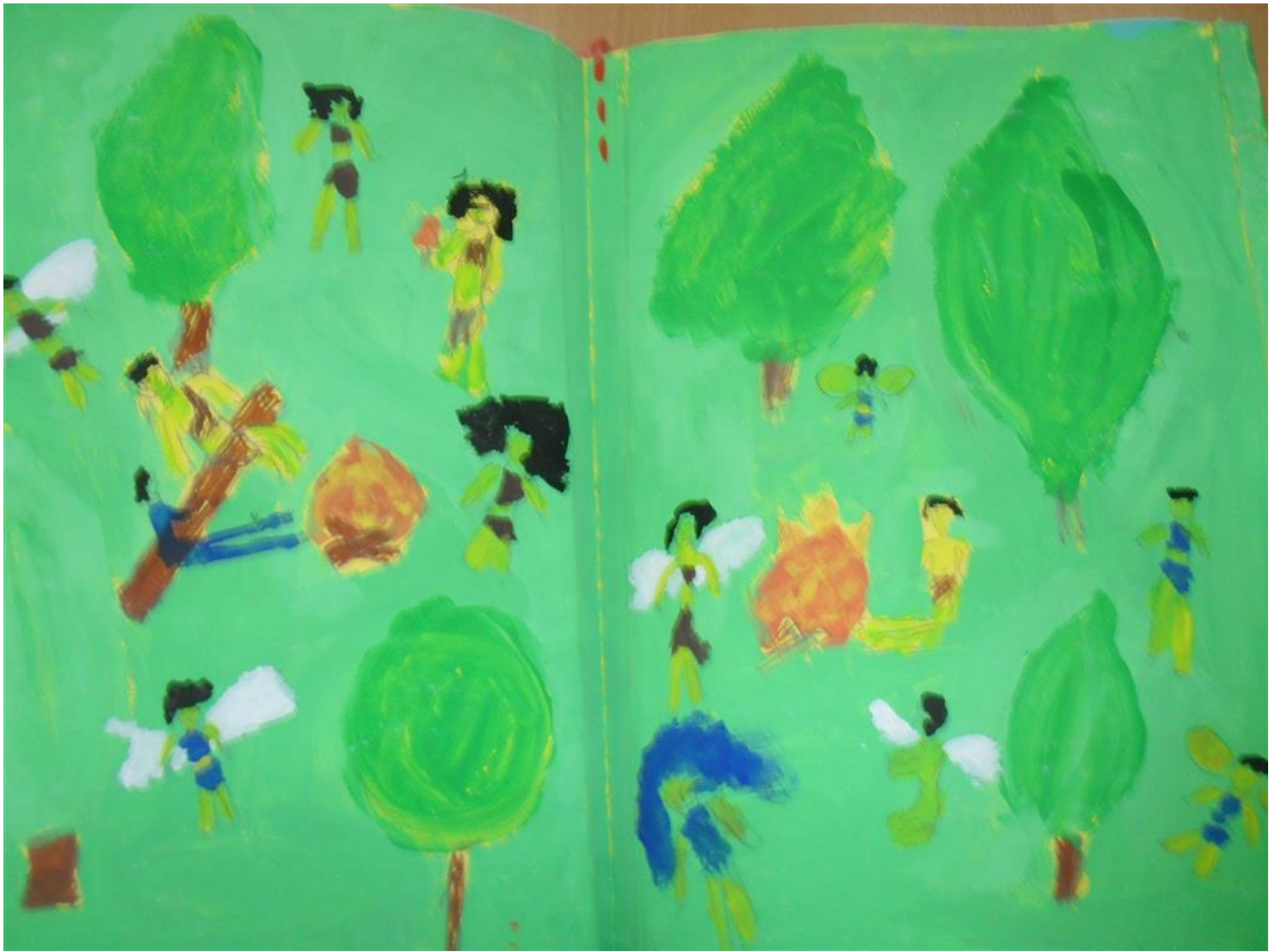
λίγο καιρό

Οι δύο μεριές του δάγους εγώθη-
καν και οι άλλοι άνθρωποι άλλα-
ξαν το όνομα των «ανθρώπων του
ζιποζα» και τους είπαν:

«ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

και ο δάσκαλος
Πάππος
Χαρατζίδης

Οι συνδραφείς

Kristian Zankovsk

Ruel Vogli

Tea Vogli

Anna Zosari

Βιολογία

Eleni Pourn

Tea Bogdan

Bogaci Michaela

Pich Bogdan

